

give dem 27 Slag med et Redskab, der skulde fastsættes ved kongelig Anordning. Man gjorde Hans Majestæt den store Ære, at han skulde have Lov til at give Tegnning til den Kløpind, som skulde bruges mod den danske mandlige Befolkning mellem 15 og 55 Aar. Som Tillægsstraf skulde Pryglene kunne anvendes for Voldtægt eller Forsøg derpaa overfor uberygtede, som Tillægsstraf skulde de endvidere kunne anvendes for utugtig Adfærd mod Pigebørn under 12 Aar, og som Enestraf eller som Tillæg skulde de kunne anvendes for Vold mod sagesløs Mand og overfor dem, der vare idømte Tvangsarbejde, naar de gjorde sig skyldige i Vold. Disse 7 Paragraffer af de 9 handlede om Prygl, den ottende Paragraf handlede om Udvidelse af Nødværgeretten, og den niende handlede om, at Loven skulde revideres om 5 Aar.

Da dette Lovforslag forelagdes, tilhørte jeg Reformpartiet, og da jeg fik Ordet i Sagen, sagde jeg, at jeg vilde tale om de to sidste Paragraffer, § 8 om Udvidelse af Nødværgeretten, som jeg var højest sympatisk stemt overfor, og saa Revisionen, som jeg ogsaa syntes godt om. De foranstaaende 7 Paragraffer vilde jeg henvise til et alvorligt og indtrængende Arbejde i et Udvalg. Det vil med andre Ord sige, at jeg paa ingen Maade vilde gaa ind derpaa. Jeg kom med i Udvalget, og det var straks klart, at det, der delte Anskuelse i Udvalget, var Prygl eller Ikke-Prygl. Saa kom der fra vor Side, som vare Modstandere af Pryglene, et Forslag frem i den Retning, at skulde vi endelig til at revidere Straffeloven, skønt vi stod overfor Nedsættelsen af en Straffelovkommission, som blev nødvendig, inden den store Retsplejereform skulde træde i Virksomhed, vilde vi gøre det saaledes, at vi fik de Fremskridt i Straffeloven, som alle Kriminalister og alle de Mænd og Kvinder, som havde Indsigt i dette Fag, vare enige om haardt tiltrænges.

Der var allerede forinden her i Folketinget indbragt et Forslag af den daværende Repræsentant for Københavns 4de Valgkreds, Gustav Philipsen, og mig om betingede Straffedomme, som var gennemført omtrent enstemmig her i dette Ting, men var slaaet ihjel af Landstinget. Der var af Gustav Philipsen og mig udarbejdet et Forslag om Hævelsen af den kriminelle Lavalder, saa vidt jeg husker, til 15 Aar, og der var andre gode Ting, vi stillede Forslag om i Udvalget ved denne partielle Straffelovrevision. Vi vilde bl. a. have

imødekommet den opskræmte Stemning i Anledning af de begaaede Voldtægtsforbrydelser og Voldtægtsforsøg rundt paa Landevejene paa en Maade, som vi ansaa for fyldestgørende og fornuftig og opfyldende det, der krævedes, nemlig Uskadeliggørelse af Voldsmændene og Sikring af det fredelige Samfund. Vi foreslog skærpede Straffe, og vi foreslog ogsaa en Ting, som siden kom ind i Loven, nemlig, at en Voldtægtsmand ikke uden videre efter udstaaet Straf skulde kunne løslades fra Straffeanstalten, men der skulde ses hen til, hvorvidt han endnu var farlig, og hvis han var farlig, skulde der træffes Afgørelse om, hvad der videre skulde gøres med ham. Slippes løs uden videre kunde han ikke, thi det er noget, Kriminalhistorien viser, at Tilbøjelighed til Voldtægt er noget, der bor i Sindet hos visse mandlige Individuer, saa at de efter at have siddet 8 Aar i Tugthuset ved Løsladelsen begaa Voldtægt 500 Alen fra Tugthusets Mure, hvis de kunne komme til det, selv om de skulde dømmes tilbage dertil for Livstid. De begaa Voldtægt eller Forsøg derpaa og ville ikke lade være med det, saa længe de naturlige Betingelser derfor hos dem selv ere til Stede. Derfor er Voldtægtsmanden en af de farligste Forbrydere, vi have i Samfundet. En meget stor Del af de Mord, der begaaes, begaaes i Forbindelse med Voldtægt eller paa Grund af den dertil førende kønslige Abnormitet hos det mandlige Individ. Alle disse Ting bragte vi frem i Udvalget, og da Udvalget saa, at det ikke kunde komme nogen Vegne med Albertis Lovforslag af 13. November 1903, som blot handlede om Prygl og Prygl og ikke om andet, og endog i Nødværgeparagraffen, som jeg ellers syntes om, talte om de Prygl, den angrebne med Rette kunde give Angriberen, saa fremkom et privat Lovforslag under 5. Marts 1904 af Sveistrup med flere.

Herredsfoged Sveistrup var valgt til Ordfører i dette Udvalg. Sveistrups Anskuelser i kriminalistisk Henseende, tror jeg nok jeg tør sige, have altid haft Præget af en human og forstandig Aand. Et godt Hjerte har den Mand altid haft, men paa et afgørende Punkt her har han, jeg ved ikke hvorfor, følt det nødvendigt at indordne sine Anskuelser under det store Parti, han tilhørte, og under sin Minister. Der udkom et Lovforslag, som Sveistrup var Ordfører for, og i dette Lovforslag, som ligger til Grund for det i Dag behandlede, omhandles alle de store strafferetlige Fremskridt, som jeg har nævnt, og